

CUA VISTA NUBRADA

↓ Moisés Cima Fernández

Falín chegou a casa y puxo a televisión. Nella un homón grande y outro dalgao turnábanse pra martellar con un mazo nun muro, al tempo qu'un feixe de xente emocionada berraba tolla d'alegría, dous rapaces saltaban enriba da parede y úa moza roxa choraba y ría a un tempo. Nesto el home dalgao deu en fer un furaco na parede y el homón metéu as manos nél y púxose a tirar hasta que d'aquel furaco fexo un boquete enorme. ¡Detrás da parede había muita máis xente furando nella! El neno vía todo esto na tele con úa emoción que nun era quen a explicar d'ónde salía. Entós el home del parte dixo «El muro de Berlín ta sendo esbarrumbao: Alemania reunifícase» y a gayola chegaba a todo el mundo.

En todo el mundo se falaba da reunificación, da Perestroika, del fin da Guerra Fría... Pasóu el tempo y parece qu'aquellas búas intencións quedaran en ben pouco. Tras a caída del comunismo as antigas repúblicas soviéticas pouco conoceron d'aquellas famosas bondades del capitalismo. Quizabes, quén sabe, os políticos nun souperon tar al altura das circunstancias; quén sabe se foi qu'el bloque occidental nun quería compartir el pastel col antigo enemigo. Llongo chegou el apertura del mercao chino y a gran potencia «comunista» foi tamén a potencia dos productos Disney *made in China* y da roupa a precio baxo.

Á xente da xeneración de Falín, os nacidos nas décadas dos 80 y 90, enseñáranyes que todo el que quixeran taba na súa mao. Féranyes crer que veran al mundo pra mercar minicadías y ligar cuas rapazas de minifaldas imposibles que taban nel fondo del bar,

das qu'entre el escuridá s'adiviaban as máis guapas. Però Falín nun tía cuartos prá minicadía y as nenas guapas da minifalda metíanse a llingua na gorxa a outros que nun eran él, a os que Falín odiaba y admiraba a un tempo, y a os que, sobre todo, envidiaba.

Pasaron anos y inda condo Faló nun touvo nunca a minicadía nin a moza de minifalda —nin a da minifalda nin el outra—, siguiron contándoye qu'el mundo taba a un paso, qu'el futuro era d'él. Llongo dixéronye aquello de que na súa terra «claro qu'hai trabayo!» y ben cedo sóbouse a sí mesmo feito toda úa llenda urbana, sóbouse a sí mesmo marchando da súa terra a trabayar de daqué que nun tía que ver collo qu'estudiara.

Falín chegou a casa —vaya, casa é un dicir, porque taba mui llongxe da súa casa— y puxo a televisión. Nella un grupo de mozos franceses y inmigrantes queimaban un autobús porque parece ser que nun taban mui contentos cos plais d'emprego qu'el sou Gobierno tía pra ellos. Un mozo árabe tiróu úa pedra contra un Mercedes y úa rapacía berraba cabreada mentres enseñaba el dido del medio á cámara. D'aquellas palabras en francés Falín sólo soubo descifrar us poucos nomes —«Villepain», «Chirac»— y parece que falaba del Contrato del Primeiro Empleo condo dicía «merde, merde». Falín nun podía entender el que dicía aquella nena, pero de dalgún xeito sintíu que lo convencía. Daqué nél ye dicía que tía dalgo en común que lo unía irremediabilmente con aquellos mozos franceses.

—Chegóu úa carta d'Asturias —dixo el sou compañeiro de piso, condo lo víu entrar pola porta.

Cuase como un poseso, Falo abríu el sobre pra ller as lletras de súa madre, que ye escribía pra dicirye máis ou menos lo de sempre, que todos tán ben, qu'el sobrín medra qu'é un primor, qu'el outro día tuvo por ei Mengana pra convidalla á boda del fiyo que vei ser en mayo, que se nun sabe ella se en mayo atopará igresía, que claro, a esas alturas tarían todas xa piyadas, anque nunca se sabe, como agora casa menos xente, qu'agora lo que se lleva é ir-se a vivir xuntos, y qué qués que che diga, fain ben, que lo outro é todo pra gastos, que mira que cua boda del neno de Manulo, a boda mui guapa, pero pra lo que duraron miyor aforraban os cuartos... En fin, cuntábaye esas cousas que cuntan as madres. Y a Falo, a verdá, a boda d'este ou del outro importábaye máis ben pouco, pero aquelas lletras sabíanye a gloria.

Cuntaban naquel chigre nel que paraban ben de veces un peiteirín d'asturianos, qu'houbera dalgúa movilización en Asturias pol tema del peche dos astilleiros, pero Falo nun s'enteróu muito ben del que pasara, porque na tele xugaba el Barça y, claro, eso naquel barrio madrileño abundaba pra qu'a taberna s'enchera de xente que mostraba efusivamente as súas pasióis fuboleiras.

Al chegar al portal, Anna, aquela mocía rusa d'oyos enormes que vivía nel terceiro dereta miraba delante del buzón el correo.

—Hola, ¿qué tal? Parece que vei quedar bon día, ¿eh? ¿Cómo vei todo?

—Hola, ¿qué tal? —chapurriaba en castellano a moza con certo esforzo—, estoy mirando el buzón, no llega nada de papeles.

Y se quen espera desespera, aquela moza tía úa paciencia digna d'admirar, porque todos os días abría el buzón cua mesma ilusión; al final subía as escaleiras canturriando cousas da súa terra. Aquella moza sempre cuntaba cousas de Rusia, de condo caera a URSS, de condo tuvo que vir a España a trabayar, y con aquellas cousas Falo quedaba sempre empavolao como un neno pequeno.

Na soledá da cama axuntábanse os pensamentos, a moza francesa que berraba a súa indignación, os compañeiros de chigre que falaran daqué de novos xalés adosaos nel sou conceyo, as lletras de súa madre dicindoye que Bastián fora pra Xixón pra fer nun sei qué d'ordenadores, y Xuaco marchara pra Bilbao a úa fábrica, Anna, a súa voz canturriando cousas d'aquella terra tan llonxe metíase na cabeza hasta que durmía con aquellos sois.

Un día chegou a policía á porta da nena rusa. Sabicheiro, Falo miróu pola mirilla cómo ye apricaban a llei d'estraxeiría a aquela moza que cantaba sempre aquelas cancióis de llonxe que pola noite aneinaban al asturiano y os llúis ye alegraban as mañás nos qu'a xelada —nel sur tamén xela— ye apegaba as sabas al corpo. Detrás da porta el rapaz choróu en silencio. Pasóu el tempo y nunca puido superar aquella sensación de balleiro cada vez que subía as escaleiras silenciosas.

Falín chegou a casa —desque llevaran a Anna era menos casa que nunca— y puxo a televisión. Nella un homón grande y outro dalgao turnábanse pra martellar con un mazo nun muro, al tempo qu'un feixe de xente emocionada berraba tolla d'alegría, dous rapaces saltaban enriba da parede y úa moza roxa choraba y ría a un tempo (¿cómo se parecía a aquella outra moza roxa que cono-cera y qu'úa llei y us homes d'uniforme ye quitaran!). Úa voz en off dicía «a cayida del Muro de Berlín foi el símbolo da desaparición dos dous bloques». El documental sobre a cayida del Muro recordóuye a Falo aquel día nel que sendo neno vira na tele aquellas mesmas imaxes, aquellos días unde aquella alegría ye nubra-ra a vista a toda úa xeneración que creu qu'el mundo taba al alcance da mao. A voz en off seguía falando con aquel ritmo monótono «a democratización de Rusia y a unificación d'Alema...». Falín apagóu a televisión y salió de casa. Tía que despexar a cabeza.

